

δ'

Горски вървеше по улицата и се загледа на няколко пъти по целуващи се двойки. Преди време може би щеше да им се зарадва. Сега усети притискане в диафрагмата и съвсем физически – начални симптоми на повдигане. Толкова млада и хубава – ходеше на каланетика, тялото – излято, очите – засмяно умни и топли, знаеше езици, кариера – за завист, можеше да свири на пиано, беше забавна, никога надута (освен напук с прости мъже). Много хора ѝ се възхищаваха, а някои жени – тайничко завиждаха. Беше специален човек. Отсъствието ѝ се забелязваше, мнението ѝ беше важно. Обаче около нея нямаше никакъв мъж. Не съвсем като да нямаше, но емоционално нямаше. Беше вече преминала през всички етапи – отричане на факта, чакане, вирване на нос, аз съм силна, аз мога, обвиняване на другите, чакане, нищо не разбираат, търсят лесни решения и се страхуват да имат жена като мен, бясно гмуркане в леглото с де що има брада, самота, лека форма на тежка депресия, задаващо се отчаяние, чакане, безразличие – та аз дори мога да готвя! – и – накрая – дали всъщност вината не е у мен? Може би за доста хора изобщо не съм хубава? Вероятно не струвам, иначе щеше да има мъж? О, божичко! Какво ще правя сега? Та аз съм вече на... Над 30 съм. И това ли е? Животът свърши за мен, а? Да си гледам проектите, мъжете са за другите? Горски тъкмо си мислеше как тялото ѝ ще се втечни и разплиска по земята като в онзи кадър от „Амели Пулен“, само че не в уютния парижки бар, а ей тук на мръсните софийски плочки и то не от любов, ами от това, че яростно се опитва да не се заплаче на улицата пред всички. В такива моменти все пак владееше безпогрешно лицевите си мускули – погледът се зарейваше, лицето придобиваше вгълбено изражение и обикновено я питаха „За какво мислиш?“, „Нещо се сети ли?“ „Обмисляш следващата статия ли?“. Горски никога не показваше негативни емоции пред другите. - А! – каза, когато се бутна в нещо. Някакъв льолю с бутилка минерална вода в ръка, който даже я опръска. Той се обръща, о, божичко, сега ще почне да ми се извинява. Само това ми трябва сега – официалности с непознати. На английски. Между другото, хубав тембър. И добър английски, може би англичанин всъщност. Аз обаче бързам. Добре облечен, даже с доста вкус, мъжки вкус, това не го е купувала жена. И страшно истинско лице. Не е сладникав. И ме гледа с тия очи... Добре де, ще се усмихна. Ама дежурно. И все още бързам. Толкова естествен, няма нищо измислено в него. Изглежда доста атлетичен. Спри да го гледаш, птицо безмозъчна! Кани ме да прием кафе. Глупости, разбира се, че ще откажа. Та и с него ли да ме полее! Не мога да откажа, не искам да откажа. Ще откажа. Той ми дава визитката си. Умен е. Остава ме аз да реша. Оценявам, обаче знам, че може и да не се престава и му давам своята. Той разбира.

И така, така стана, така се запознахме с баща ти. Още като го видях, знаех, че искам дете от него.